

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Block_Lawrence-Reseni_Dettweilerovych.pdb

PDB Name: Block L. ŘEŠENÍ DETTWEILEROVÝCH
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK

ŘEŠENÍ DETTWEILEROVÝCH

Někdy se pro samé ztráty na zisk prostě nezmůžete. Obchody ve firmě bratří Dettweilerových, vybraná pánská konfekce, šly tak mizerně, že Seth Dettweiler se jednou ve čtvrtek večer vypravil do skladu a rozlil pětigalonový kanystř bezolovnatého benzínu všude, kde si myslel, že to nejvíc prospěje. Zapálil jednu dlouhou morrisku a položil ji na kraj pultu tak vyváženě, aby pár minut doutnala a pak se převrhla rovnou do louže hořlaviny. Potom nasedl do oldsmobilů, kterému chybělo tak asi pět dní do vypršení splátky, a šel domů.

Lepší požár byste nemohli mít, ani kdybyste pokropili papírnu napalmem. Když bylo po všem, mohli jste ten popel prosít a nenašli byste ani knoflíček od košile. V okrese Schuyler ještě neviděli, aby firma vyhořela tak dokonale, takže pojišťovna Maybrook Fidelity by za normálních okolností trochu váhala s vyplacením pojistné sumy. Ale v tomhle případě se nemohlo o zhářství mluvit, protože co by to bylo za idiota, aby si zapálil podnik týden poté, co mu prošla pojistka?

Nedělám si legraci.

Placení účtů a takové věci měl na starosti Sethův bratr Porter, a když tak před týdnem bylo splatné pojištění proti požáru, Porter se podíval na účet, pak na bankovní konto a chvíli se tak koukal z jednoho na druhé, a nakonec vstrčil účet do zásuvky. Za dva týdny přišla upomínka, dva týdny potom zprávu, že prošlo období poshovění a že smlouva neplatí, a za další týden propuklo to ohnivě peklo.

Seth a Porter spolu vždycky vycházeli dobře. (Lidi říkali, že si byli i dost podobní, zvlášť Porter.) Sethovi bylo dvaadvacet a měl dlouhý dettweilerovský obličej se špičatou vandineovskou bradou. (Jejich matka byla Van Dineová, hned z druhé strany Oak Falls.) Porterovi bylo devětadvacet a obličej i s bradou měl ten samý.

Černé vlasy ležely oběma na hlavách, jako by jim tam někdo naplácal krém na boty. Sethovi zbylo na hlavě víc vlasů než Porterovi, přestože byl o tři roky starší. Mohl bych je popisovat podrobněji, včetně jizev, bradavic a jiných poznávacích znamení, ale vás by to asi bavilo stejně málo jako mě o tom psát. Tak radši pojďme dál.

Říkal jsem, že spolu vycházeli docela dobře, málokdy jeden na druhého zařval, málokdy se kvůli něčemu vážně pohádali. Ani ten požár nepřevrátil to, nač byli zvyklí celý život, ale že by se tím něco zlepšilo, to se taky říct nedá. Musím přiznat, že určité napětí vzniklo.

"Co nepochopím," řekl Seth, "je, jak může být někdo tak blbej, že nechá propadnout požární pojistku a ani vo tom necekne před bratrem. To je asi tak v kostce, co nechápu."

"Co může uzemnit mě," řekl Porter, "je, když člověk, kterej má nervy na to, aby zapálil podnik kvůli pojistce, se vo tom neporadí se společníkem a notabene svým bratrem."

"Všecko jsem se pokoušel dělat proto, abych tě uchránil před spoluvinou před činem, při činu a po činu," pravil Seth, "a k tomu jsem si dovedl představit, že jsi moc velkej srab, abys do toho šel."

"Já se všecko pokoušel dělat proto, aby sis nemusel lámat hlavu s finančníma trablema, na který stejně nestačíš," navázal Porter, "a k tomu jsem si dovedl představit, že bych zase musel poslouchat kecý vo těch motýlkách."

"No, však jsi jich taky nakoupil požehnaně."

"Já to věděl."

"Tak asi nákladák plnej motýlků, jako kdyby se každej mužskej a kluk v Schuyler County zbláznil do tak pitomý módy."

"Já to prostě věděl."

"Tys vo tom začal, já ne, ale když už ses vo těch motýlkách zmínil..."

"Snad jsem se měl zmínit vo kamaších," podotkl Porter.

"Vo kamaších nechci nic slyšet."

"Já taky nechtěl nic slyšet vo motýlkách. Prodali jsme jeden jedinej pár těch blbejch kamaší?"

"Prodali."

"Prodali?"

"Jedny si vzal nějaký chlápek asi před patnácti měsíci. Měl na autě poznávací značku Marylandu, to si pamatuju."

Říkal, že vždycky chtěl mít kamaše a že ani nevěděl, že se ještě vyrábějí."

"No, prodat jeden pár z celý velkoobchodní partie, to není špatnej kšeft."

"Nech už toho," řekl Seth.

"A necháš ty těch motýlků?"

"Bodejt'."

"Vostatně všechny ty motýlky i kamaše shořely v tom zatraceným ohni," řekl Porter.

"Víš, co se říká: všechno zlý pro něco dobrý," uzavřel Seth.

"Asi bude trochu pravdy na všem, co se říká."

Bratřím Dettweilerovým sice řeči o kamaších a motýlcích moc neprosperly, ale když o nich mluvit přestali, jejich problémy to taky neřešilo. Ve chvíli, kdy tato konverzace skončila, byli zase v bodě nula a výhled z něj nebyl zrovna nejlepší.

Jediné řešení byl bankrot a to vlastně na řešení dvakrát nevypadalo.

"Mně by nevadilo udělat bankrot," řekl jeden z bratří. (Myslím, že to byl Seth. Ale v podstatě je to jedno. Vůbec nezáleží na tom, jestli to nebo ono řekl Seth či Porter.) "Mně by nevadilo udělat bankrot, ale určitě by mě štvalo dostat se na mizinu."

"Mě taky," dodal druhý bratr. (Pravděpodobně Porter.)

"Čas vod času jsem na bankrot myslel."

Já taky."

Jenže na bankrot potřebuješ správný čas a správný místo."

"No, místo je to správný. Lepší místo na bankrot než okres Schuyler nenajdeš."

"To celkem souhlasí," pravil Seth (pokud to nebyl Porter). "Ale určitě tohle není správná doba. Bankrot se má dělat, když je prosperita a ty dostaneš řízu peněz na ruku. Jenom kardinální vůl dělá bankrot, když nemá ani floka a je deprese."

Oba měli při tom hovoru na mysli chlapíka jménem Joe Bob Rathburton, co pracoval ve stavebnictví na druhém konci okresu Schuyler. Já sám neznám v téhle části státu jediného člověka, který má dost rozumu, aby zachránil děravou lodičku před úplným potopením, a zatraceně by si nevážil Joea Boba Rathburtona jako člověka s vynikajícím smyslem pro podnikání. Jsou to asi dva roky, co Joe Bob udělal bankrot, a zvládl to perfektně. Tak především do toho spadl, když měl největší obchodní obrát za rok ve svém životě. Hned potom vyplatil auto, dům a loď a všechno to napsal na manželku. (Byl ženatý s Mabel Washburnovou, ale ta nebyla příbuzná s Washburnovými, kterým patří první národní banka v okrese Schuyler. To je úplně jiná rodina.)

Když měl tohle hotovo, vybral Bob všechny půjčky a dal dohromady každý dolar, který mohl někde vyškrábat, proměnil to všechno na hotové peníze, zapečetil je do kameninových džbánů a ty zakopal pod starou hrušeň, které je už přes šedesát let a pořád rodí jako pomínutá. Potom ohlásil bankrot, posadil se do své misijní houpací židle, vzal si k ruce pivo a doutník a smál se od ucha k uchu.

"Kdyby mě napadlo něco, co by stálo za to udělat," povídá jednou večer Porter Dettweiler, "tak bych neváhal a udělal to."

"To ti jen schvaluju," na to Seth.

"Jenže mě nic nenapadá," pokračoval Porter.

"Mě taky ne."

"Moh bys mi na moment podat ten džbánek?"

"Jen co si naleju prcka, když dovolíš."

"Beze všeho."

Tenhle rozhovor spolu vedli v Porterově bytě. Pobývali tam většinu večerů, protože Seth měl doma ženu a ještě k tomu dceru Ráchel, která pracovala v obchodě u Bena Franklina od té doby, co vyšla z nižší střední školy v Monroe Center. Seth se zmohl jen na tu jednu holku. Porter zplodil dva syny a dceru, ale všechny děti měla u sebe jeho bývalá žena, co se s ním rozvedla před dvěma léty a odstěhovala se někam do Georgie. Momentálně žili ve Valdostě, pokud Porter věděl. Tam aspoň posílal každý měsíc šek.

"Alimentační vězení."

"Cos to říkal?"

"Říkal jsem alimentační vězení. Tam tě dají, když přestaneš platit alimenty."

"Voni mají extra vězení pro chlapy, který neplatějí výživný?"

"To se jen tak říká. Dají tě asi do lapáku, kterej je zrovna po ruce. Stačí, abych přestal Gerte posílat šeky, a vona mě dá šoupnout do chládku. Třikrát denně mi dají najíst, postarají se mi o střechu nad hlavou a nikdo na mně nebude vymáhat prachy, který nemám."

"Vždyť bys to nevydržel. Sedět v lapáku den co den a noc co noc."

"To já vím," zafňukal Porter. "Zbylo ještě něco v tom džbánu?"

"Trošku. A vůbec, jak dlouho už jsi neposlal Gerte ani floka? Tři měsíce?"

"Přidej. Pět."

"A přesto tě do basy neposlala. Bud' rád, že ji nemáš za zadkem, aby ti věčně mlela vo penězích."

"Linda Mae tě otravuje?"

"Otravovala. Ted' se drží zpátky, když jsem jí posledně vrazil pěkných pár."

"Pánbůh věděl, co dělá," podotkl Porter, "když dal mužskejm větší sílu než žen-skej. Napadlo tě někdy, co by to bylo za život, kdyby manželky mohly nařezat manželům místo navopak?"

"Na to nechci ani pomyslet," připustil Seth.

Všimli jste si určitě, že nepadla ani zmínka o kamaších nebo motýlcích. Třebas byl džbánek žitné jasně lehčí pokaždé, když přecházel od jednoho ke druhému, o těchhle dvou věcech se prostě nemluvilo. Nikdo se taky nešířil o tom, že nechat propadnout požární pojistku je slabomyslnost, ani že zapálit barák a nepřesvědčit se předem, že požární pojistka

platí, hraničí s kreténstvím. Horké hlavy vychladly stejně jako popel firmy bratří Dettweilerových a Seth s Porterem spolu zase vycházeli výborně.

A tím je to, co se stalo pak, ještě větší tragédie.

"Tak se mi zdá," pravil Porter, "že jsem se dostal do slepý uličky."

(Nebylo to ten samý večer, ale kdybyste si dali ty dva večery vedle sebe pod mikroskop, těžko byste rozeznali jeden od druhého. Seděli v Porterově domku vedle zbytků staré trati Wyandotte & Southern, kudy už vlaky nejezdily, ani nepa-matuju, měli nohy na stole, boty zuté a při ruce džbánek žitný. Tak vypadala většina jejich večerů.)

"Práci nedostanu, i kdybych chtěl," prohlásil Porter, "jako že nechci, a i kdybych ji dostal, nevydělám si tolik, aby to stálo za řeč, a dluhů mám po uši a pořád rostou."

"Na zlepšení to nevypadá," souhlasil Seth, "ale na druhý straně to sotva může bejt horší."

"To jsem si taky myslel."

"No a?"

"A ono se to zhoršuje."

"Doufám, že víš, o čem mluvíš." Seth si poškrábal buldočí bradu, která den dva žiletku neviděla. Já jsem uvažoval, že se zabiju," řekl.

"O tom že jsi uvažoval?"

"No jistě."

"Já na to občas pomejším sám," připustil Porter. "Většinou v noci, když nemůžu spát. Tak ve tři ráno se tím člověku ohromně uleví. Probíráš si ty různé způsoby a usneš, ani nevíš jak. Kam se na to hrabe počítání oveček. To mi nikdy nesesedlo, protože ovce jsou jedna jako druhá, kdežto způsobů, jak se můžeš voddělat, je fůra."

"Mně to v jistým smyslu dělá dobře." Seth se pro tu věc trochu rozechřival. "Nechal bych Lindě Mae dopis, že se bude mít s Ráchel dobře z ty pojistky, aby se ta mrcha měla na co těšit, než přijde na to, že jsem si pojistku už v lednu vybral, abych měl na splátku za oldsmobil. Víš sám dobře, že bez auta dneska neobstojíš."

"To mi povídej."

"Jen si hodit tu mašli," Seth potlačil škytnutí, "a všechny trable mám za sebou."

"A já taky," řekl Porter.

"Že se jako taky vodděláš?"

"To nemusím," opáčil Porter, "když to provedeš ty."

"Jak jsi na to přišel?"

"Přišel jsem na sto tisíc dolarů," vysvětlil Porter. "Pane na nebi, kdybych já měl sto tisíc dolarů, tak udělám bankrot a budu si žít jako král!"

Seth se na něj podíval, pak vstal, šel k němu a vzal mu džbánek z ruky. Loknul si a džbánek zašpuntoval, ale z ruky ho nepustil.

"Bratře," pravil, "koukám, že už máš tak akorát dost."

"Proč to říkáš, bratře?"

"Abych se já zabil a ty z toho zbohatnul, to nedává smysl. O čem to, prosím tě, plácáš?"

"Pojistka," řekl Porter. "Jestli o něčem plácám, tak je to pojistka."

Porter to všechno vysvětlil. Věci se měly tak, že jejich táta pro ně uzavřel životní pojistku, když byli ještě kluci. Nominální hodnota sto tisíc, dvojnásobek odškodnění pro případ smrti po úrazu. Splatná byla na jeho jméno, dokud byli živí, ale po jeho smrti se příjemce měnil. Kdyby umřel Porter, peníze by připadly Sethovi. A obráceně.

"A tys o tom celou tu dobu věděl?"

"To víš, že jo," odpověděl Porter.

"A tos ji nikdy nevyzvedl? Ani pojistku na mě, ani na sebe?"

"To nešlo," pravil Porter. "Asi bych to udělal, kdyby to šlo, ale nešlo to, tak jsem to neudělal."

"A nenechal jsi ty pojistky propadnout?" ptal se Seth. "Protože občas se stane, že někdo je drobátko roztržitéj a zapomene, že pojistka je splatná. Takové věci se staly," Seth pohlédl stranou, "například v požárním pojišťovníctví. To říkám jen tak mimochodem."

(Počítám, že nebyl jediný, komu ta věc nedala spát. Vás by to napadlo taky, kdybyste věděli, jak tenhle případ skončí, co bude s neplatnou pojistkou a vůbec. Ale uklidněte se. Kdyby to mělo takhle nějak dopadnout, nikdy bych to pro vás nenapsal. Já musím vybírat příběhy, které poskytují určité zadostiučinění, když mám mít šanci, že je časopisy ode mě koupí, a doufám, že mě nepokládáte za cvoka, co sedí u psacího stroje z nějakého fyzického potěšení. Kdybych si chtěl jenom cvičit prsty, tak bych třeba listoval ve Žlutých stránkách.)

"Ty jsem nemoh nechat propadnout," vysvětlil Porter. "Jsou všechny zaplacený. Dvacet životních splátek, to znamená, že za ně platíš dvacet let a pak už nic. A jak to tat'ka uzavřel, nemůžeš si na ty peníze půjčit a nic. Můžeš jenom čekat, kdo umře."

"No, to budu já."

"Aspoň nebudeme muset čekat, na koho to padne."

"To asi potřeba nebude. Člověk snad může vzít věci do vlastních rukou, když se pro to rozhodne."

"To určitě může," mínil Porter. "Člověk se chce zabít, tak se prostě sebere a udělá to."

"Žádný zákon proti tomu není," dodal Porter.

Vy ovšem víte a já vím taky, že to poslední tak úplně nesouhlasí. V našem státě platí určitý zmáteční zákon v případě sebevraždy a ve vašem státě dost možná taky. Jenže prosadit ho je těžší než dokázat, aby si stouplo tele, když má

všechny čtyři nohy vejpl, a já si nevzpomínám, že by měl někdo od nás kvůli tomu opletačky, a sotvakdy bude mít. Člověk si musí říkat, co asi měli na mysli, když zrovna tenhle zákon dávali do knih. Já si ještě jednou vokošuju tu žitnou," přihlásil se Porter, "a ty by sis moh taky zavdat. Máš už představu vo tom, kdybys to chtěl udělat?"

"Uvažuju vo tom," řekl Seth.

"Často jsem slejchal, že člověk má věc udělat hned, jak se pro ni rozhodne. Ne že bych na tebe kvaltoval nebo co, ale říká se, že kdo zaváhá, ten nežere." Porter se poškrábal na bradě. "Nebo tak nějak."

"Moh bych to klidně udělat dnes večer."

"Panebože," vydechl Porter.

"Ať mám tu zatracenou věc z krku. Krátkej proces a mám svatej pokoj."

"A já taky," dodal Porter.

"Ty pak budeš v balíku," řekl Seth, "a já na krchově a voba budeme v pohodě. Ty mi snad zaplatíš slušnej pohřeb a pak uděláš bankrot ve velkém stylu."

"Dostaneš vod Johnnyho Milbournu funus první třídy, truhlu s mosazným kováním a všechny ty věci. Peníze nehrajou roli, to se rozumí, zvlášť když dělám bankrot. Ať se starej Johnny za ty prachy ukáže."

"Jsi pašák, bratře."

"Ty jsi největší frajer na světě, bratře."

Džbáněk putoval sem a tam a zase zpátky. V jednu chvíli Seth oznámil, že jde na to, a už byl ve dveřích, když si vzpomněl, že mu auto pro zanedbané splátky sebrali, což mu zhatilo plán vrhnout se v něm z útesu. Vrátil se, zase si sedl a dal si lok na zlost, a pak se najednou naklonil kupředu a upřeně se zahleděl na Portera.

"Tahlecta pojistka," pravil.

"Co je s ní?"

"Je na nás voba dva, to jsi řek."

"Když jsem to řek, tak to musí bejt pravda."

"Takže," pronesl Seth a opřel se dozadu s rukama složenýma na prsou.

"Jaký takže?"

"Takže kdyby ses zabil ty, potom bych já dostal prachy a ty pohřeb."

"Nevím, kam tím míříš," řekl Porter pomalu.

"Mně se zdá, že praštit do toho můžeme jeden i druhěj," prohlásil Seth, "kdežto my tu máme za samozřejmý, že praštit do toho musím já, a tak si myslím, že bysme to měli promyslet důkladnějc."

"Ty jsi přece starší, Sethe."

"Co to s tím má společnýho?"

"No přece přijdeš vo mň let."

"Ale přijdu vo všechno, co mi zbejvá. Starší nebo mladší, to je řuk."

Porter přemýšlel. "Ale vždyť to byl nakonec tvůj nápad," řekl potom.

"To je taky řuk. Já bych moh namítnout, že mám ženu a dítě."

"A já bych se moh zmínit, že mám ženu a tři děti."

"Bejvalou ženu."

"To je řuk."

"Hrajme poctivě," navrhl Seth. "Gerta a tvoji tři řakani neznamenají nic, stejně jako Linda Mae a Ráchel."

"Musím ti dát za pravdu," souhlasil Porter.

"No tak."

"Za prvé. Jelikož jsi nás vypálením kšeftu do tyhle šlamastyky dostal, snad bys nás měl taky dostat z ní."

"Jelikož jsi svou blbostí nechal propadnout pojistku, moh bys nás z ty šlamastyky dostat jinou pojistkou a tak to srovnat."

"No, když máme mluvit vo blbosti..."

"Jo, když máme mluvit vo blbosti..."

"Kamaše!"

"Motýlky a čert tě vem! Motýlky!"

Taky vás mohlo napadnout, že to skončí takhle.

Ale já jsem vám říkal, že Seth a Porter spolu obyčejně vycházeli docela dobře, a tady máte další důkaz. Hodně lidí by v takové slepé uličce celé sebevražedné řešení vzdalo. Ale Seta a Portera ani kamaše a motýlky neodvrátily od cesty, která se jim zdála nejlogičtější. Tak co udělali? Jeden z nich vyhodil do vzduchu minci, druhý ji v letu chytil, pak ji nechali padnout na zem a kutálet, a já sice nevím, jestli to byla hlava nebo orel, ani kdo házel a kdo chytil, ale důležité je, že vyhrál Seth.

"Tak vida," pochválil si Seth. "Dostal jsem vodklad. Dej mi tu minci, prosím tě. Schovám si ji pro štěstí."

"Dva pokusy ze tří."

"Už jsme si řekli, že jednou jako by to bylo miliónkrát," odmítl Seth, "na nějaký pokusy zapomeň. Máš na to tejden, jak jsme si dohodli."

"Mám tejden," připustil Porter.

"Dostaneš truhlu pobitou mosazí a všechno, co k tomu patří, a na pohřbu ti může zazpívat Minnie Lucy Boxwoodová. Vydaje nerozhodují. Jakou máš oblíbenou písničku?"

"Nejspíš. 'Tvoje srdce ošidný'."

"To zpívá Minnie Lucy fakt báječně."

"To teda jo."

"A nezapomeň to nahrát jako neštěstí," dodal Seth. "Dvě stě tisíc je právě dvakrát tolik co sto tisíc dolarů. Tobě to nic neudělá, když to bude neštěstí, jak jsme vo tom mluvili. Já bych udělal to, že bych si vod Fritze Chenowetha půjčil půltunovej pick-up a najel bych na starou Harburtonskou silnici, jak je ta zatáčka. Pořádně se nalej žitný a jed' prostě rovně tam, co cesta rovná není. Pámbuví, že mě se to párkrát málem podařilo, i když jsem nechtěl. Ani ne před měsícem jsem se dostal dvěma kolama přes vokraj."

"Dvěma kolama?"

"Dvěma kolama."

"To mě podrž," řekl Porter.

Věci se vyvinuly tak, že když se Sethovi nepodařilo Portera přemluvit, aby to udělal hned, šel domů a v té chvíli se právě všechno obrátilo na levačku. Protože Porter začal situaci znova promýšlet. Něco mi říká, že by to nedopadlo jinak, kdyby byl los vyhrál Porter a situaci začal znova promýšlet Seth. Ti dva si byli prostě hrozně podobní, jako dva hrášky v lusku.

Portera napadlo, jestli by to Seth udělal, kdyby byl prohrál, a došel k závěru, že by to byl neudělal. Dokázat to nemohl, tak ani tak, ale když něco nemůžete dokázat, máte obvyčejně sklon věřit tomu, čemu věřit chcete, a Porter Dettweiler nebyl žádná výjimka. Rozhodl se, že Seth se nezabije a nemá ani v úmyslu to udělat, což znamenalo, že kdyby se chtěl připravit o život Porter sám, byla by to pitomost nakvadrát.

Těžko se dá ovšem říct, kdy přesně přišel na to, co udělá, ale muselo to být v příštích dvou dnech, protože třetí den šel k Fritzovi Chenowethovi a půjčil si jeho pick-up. Já v něm mám pár pytlů cementu a krabici hřebíků a bůhví co všechno," řekl Fritz. Jestli potřebuješ místo na náklad, můžeš to vyložit v my menší stodole."

"Ale to je dobrý," ujistil ho Porter, "já to tam nechám, potřebuju ho jen jako tahač."

"Klidně si ho nech přes noc, jestli ti to vyhovuje," nabídl mu Fritz.

"To bych mohl," usoudil Porter a šel za Sethem. "Pojďme si vyjet," řekl mu. "Včera večer jsme vo něčem mluvili a mě pak napadlo něco, co bysme si měli probrat, než se věci úplně potutují."

"Hned jdu s tebou," řekl Seth, "jen co si dojm ten sendvič."

"Ten si vem s sebou."

"Tak jo."

Sotva vyjeli s pick-upem z příjezdové cesty, povídá Porter: "Hele, brácho, mrkni se támhle."

"Co je?" zeptal se Seth, a když se poslušně otočil doprava, Porter ho vzal po hlavě francouzákem, co si k tomu účelu přinesl. Trefil ho právě tam, kde jako malé dítě máte takové měkké místečko. (Měkké místečko tam máte ostatně vždycky, když vás někdo vezme francouzákem.) Seth jen mírně hekl, nic než jen že vydechl, a zhasl jako lednička, když zavřete dveře.

Jestli byl Seth v tu chvíli v pánu, to vám popravdě nemůžu říct, ledaže bych při odpovědi bral v úvahu, že mi sotva někdo bude odporovat. Fakt prostě je, že mrtvý být mohl a nemusel, a ani Seth sám by se k tomu nemohl vyjádřit, protože byl přinejmenším tuhej jako špalek.

Porter vyjel na starou Harburtonskou silnici, asi s úmyslem, že se bude držet původního plánu, jak jen to půjde. Je tam jedno místo, kde ta silnice úspěšně napodobí rybářskou udičku, a té zatáčky se říká nejlepší přirozená brzda, kterou v okrese Schuyler vymysleli na populační explozi, od té doby, co se přestalo umírat na tyfus. Každoročně spousta lidí tu zatáčku nevybere, většinou mladých, kteří mají před sebou spoustu reprodukčních let. Občas někdo prosazuje, že se tam mají dát svodidla, ale ekologové jsou proti, takže z toho nikdy nic není.

Když tu zatáčku propásnete, ocitnete se na zemi zas až dobrých sto padesát metrů blíž k mořské hladině.

Tak Porter zajede ke krajnici, vyleze z vozu a hýbe se Sethem (nebo s jeho mrtvolou, to si vyberte), až se ocitne za volantem. Pak vedle vozu tlačí na pedál plynu a točí volantem, řadí rychlost a dělá tohle a ještě jiné věci, aby stačil běžet vedle vozu až ke kraji srázu a přes něj, a celou dobu myslí na těch dvě stě tisíc zeleňoučkových dolarů, které ho mají podstatně smířit s bankrotem.

Říkal jsem vám hned na začátku, že někdy pro samý malér nemůžete mít úspěch, což byl případ obou dvou, Setha i Portera, a řečeno jinak, když jde všechno špatně, tak nic nejde dobře. Stalo se tohle. Porter, jak tlačil, šokbrtnul o nějaký kámen a nakladaček jel, jak se mu zachtělo, jeho zadní kola se zachytila o pahýl stromu či co, kdežto přední kola se točila nad propastí a motor chcipl.

Porter ze sebe vychrlil pěkných pár sprostých slov jedno přes druhé. Pak vyplýtl spoustu času na to, že do auta strkal, protože zapomněl, že má zařazenou rychlost. Pak si na to vzpomněl, dodal ještě nějakou sprostěárnu, zařadil neutrál, což znamenalo sáhnout hodně daleko přes Setha na podlahu k řadící páce a pohrát si s ní a zároveň se spojkou. Porter pak vyskočil z vozu a zabouchl dveře a právě v tu chvíli se objeví otřiskaná chevroletka s indiánskou poznávací značkou a z ní vyrazí ten chlápek s řevem, že má vlečný lano a odtáhne pick-up do bezpečí.

Porterovi těžko můžete dávat vinu za to, co se stalo potom. On nikdy nebyl přeborník na zvládání nečekaných situací a s něčím takovým se dalo sotva počítat. Zmohl se jenom na to, že hrozně zavzlykal a vši silou se opřel do zadku nakladačku, teď se zařazeným neutrálem, a pick-up začal plachtit jako drak v tornádu a Porter - inu, ten se vydal vzduchem hned za ním. K jeho plánu to nepatřilo, ale vyvinul tolik energie, že v poslední chvíli už zkrátka nedokázal změnit směr.

Podle toho indiánského chlápka, což byl nějaký veterinář z Bloomingtonu, padal Porter dost dlouho, aby mu to vydalo ještě na pár pořádně sprostých slov. Ať už to byla jeho slova poslední nebo ne, na náhrobek byste je určitě tesat nedali.

Když už mluvím o náhrobcích, on sám má nejposlednější módní kousek z ver-montské žuly a jeho bratr Seth dostal přesně stejný. Měli pohřeb ve dvou rakvích, nejlepších, jaké mohl Johnny Milbome nabídnout, a každý z nich si hověl v truhle pobité mosazí, špičkový model. Minnie Lucy Boxwoodová zazpívala "Tvé srdce ošidné", což byla Porterova zamilovaná písnička, a zazpívala i Sethovu oblíbenou "Hvězdnou oblohu" a ještě gratis přidala "Mého bráchu", jako poctu bratrské lásce. Linda Mae a Rachel dostaly od pojišťovny dvě stě tisíc dolarů, to samé, co ve Valdostě v Georgii Gerta a její děti. A Seth a Porter mají konečně pokoj od svých trablů. Nic víc si vlastně nepřáli, dokud jim nepomátlo hlavy pomyšlení na tu hromadu peněz.

Švandu z toho, jak věci nevycházejí, překoná jediné to, když někdy vyjdou na sto procent.